

ข้อมูลทั่วไป

ก. ชื่อเจ้าของผลงาน	นางลำตวน รูโธสง E-mail : ruthaisong_duan@hotmail.com โทร. ๐๘๑-๐๖๓๒๐๑๐
ข. องค์กร	โรงพยาบาลนาโพธิ์ ต.ศรีสว่าง อ.นาโพธิ์ จ.บุรีรัมย์ ๓๑๒๓๐
ค. ชื่อผลงาน/เรื่องเล่า	look alike โปรดใสใจ ในความเหมือน
ง. หมวดหมู่ผลงาน	เรื่องเล่า

ผลการพัฒนาคุณภาพ

-
๑. ชื่อผลงาน/เรื่องเล่า: look alike โปรดใสใจ ในความเหมือน
  ๒. คำสำคัญ: look alike ความเหมือนกัน
  ๓. ชื่อและที่อยู่องค์กร: โรงพยาบาลนาโพธิ์ ๑๐๓ หมู่ ๘ ต.ศรีสว่าง อ. นาโพธิ์ จ. บุรีรัมย์ ๓๑๒๓๐
  ๔. สมาชิกทีม: นางลำตวน รูโธสง ตำแหน่ง พยาบาลวิชาชีพ ชำนาญการ
  ๕. ที่มาของเรื่องราว: ความเสี่ยง คือ โอกาสที่จะประสบกับความสูญเสีย หรืออันตราย สิ่งไม่พึงประสงค์ แม้จะเป็นเรื่องราวเล็กๆก็อาจจะทำให้เกิดความสูญเสียยิ่งใหญ่ตามมาได้ ความเหมือนของบุคคล หรือ สิ่งของ ทั้งในด้านรูปลักษณ์ หรือ ชื่อที่เหมือนหรือคล้ายกัน หากขาดการตรวจสอบให้ดี จะทำให้เกิดความผิดพลาดและอันตรายได้เสมอแม้ในการใช้ชีวิตประจำวัน
  ๖. สรุปเรื่องเล่าที่แสดงให้เห็นความพยายามในการแก้ปัญหาหรือพัฒนา:

ในช่วงบ่ายวันหนึ่ง องค์กรพยาบาลได้นัดประชุมประจำเดือนของกรรมการบริหารขององค์กร โดยจัดที่ห้องหัวหน้ากลุ่มงานการพยาบาลซึ่งอยู่บนชั้นสองของอาคารโรคเรื้อรังเป็น การประชุม เป็นไปตามปกติ ไม่พบปัญหาใด และเลิกประชุมเวลา๑๖.๓๐น. เมื่อเลิกประชุม คณะกรรมการต่างก็ เดินลงจากห้องประชุม ข้าพเจ้าก็รีบเร่งเช่นกันจึงหารองเท้าใส่จะได้ วิ่งลงจากห้องประชุมเพื่อรีบกลับบ้าน เพราะมีนัดเป็นผู้นำเต้นแอโรบิกที่ชุมชน เวลา๑๗.๐๐น. แต่ยั้งรีบ ก็ยังหารองเท้าไม่เจอ ก็มอง หาใต้โต๊ะประชุม หน้าห้องน้ำ แต่ยั้งไงก็ไม่เจอ เจอเฉพาะรองเท้าคัชชูสีดำคู่วางอยู่หน้าห้องน้ำ ด้วยความเร่งรีบข้าพเจ้าจึงเดินเท้าเปล่าลงมา และขับรถยนต์คู่ใจกลับบ้าน “ตื่นเป๋มกลับบ้าน” บังกรด อย่างรวดเร็ว และเปลี่ยนชุดไปออกกำลังกายได้ทันเวลา ในใจก็งัง แต่ระลึกได้ว่าช่วงประชุมได้เข้า ห้องน้ำและถอดรองเท้าไว้หน้าห้องน้ำในห้องประชุม ออกจากห้องน้ำเดินเท้าเปล่ากลับมานั่งประชุม ต่อจนจบการประชุม แต่ทำไมรองเท้าหายไป หายยั้งไงก็ไม่เจอ รีบก็รีบ ในขณะที่ข้าพเจ้าวิ่งลงมาจก ห้องประชุม พี่หัวหน้าพยาบาลได้ถามว่ารองเท้าใครอยู่หน้าห้องน้ำในห้องพี่ เป็นรองเท้าคัชชูสีดำ ข้าพเจ้าบอกว่า “ไม่ใช่รองเท้าหนู หนูไม่ได้ใส่คัชชู หนูใส่รองเท้ารัดส้นสีน้ำตาล” เมื่อข้าพเจ้ากลับมา บ้านก็เดินดูในบ้านรอบบ้าน ตรงจุดที่เคยถอดรองเท้าไว้ก็ไม่พบรองเท้าคู่ที่ใส่ไปโรงพยาบาล รู้สึกงุนงง ตัวเองที่รองเท้าหายไป ก็คิดว่าพรงนี้จะกลับไปดูในห้องทำงานอีกครั้งเผื่อ ถอดไว้ใต้โต๊ะและเดินเท้าเปล่าขึ้นไปชั้นสอง

เช้าวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าตามปกติ ช่วงประมาณตีห้ากว่าๆออกมาหน้าบ้านจะไปรอ

พระคุณเจ้าเพื่อทำบุญใส่บาตรก่อนมาทำงานก็มีเรื่องที่ทำให้เอ๊ะใจ อ้าว ! “คุณพระช่วย” ข้าพเจ้าพบรองเท้าที่ข้าพเจ้าตามหาแล้ว มันวางอยู่หน้าบ้านมุขขวามือ ข้าพเจ้าก็พิมพ์ในใจว่า เมื่อวานทำไมหาไม่เจอ แล้วเมื่อวานข้าพเจ้าสวมรองเท้าคู่ใดไปทำงานคิดๆก็จำได้ว่าใส่รองเท้ารัดส้นคู่ที่หายไปนั่นแหละ เมื่อวานไม่เจอ เช้านี้มันมาวางอยู่หน้าบ้านได้อย่างไร! ความงุนงงสงสัยของข้าพเจ้าก็ยังติดอยู่ในใจไม่หายไปจนกระทั่งไปทำงาน .

ในช่วงกลางวันพวกเรา “กลุ่มกินข้าวเว็นนำกัน” ได้ตั้งวงรับประทานอาหารกลางวันด้วยกันเป็นประจำ ทุกคนห่อข้าวมาร่วมกัน พูดคุยเสวนาเรื่องราวจิตปาละ และวันนี้เรื่องที่ข้าพเจ้าต้องเล่าคือเรื่อง รองเท้าหาย ต้องเดินเท้าเปล่ากลับบ้าน ข้าพเจ้าจึงได้เล่าให้เพื่อนๆในกลุ่มฟังว่า “เมื่อวานพี่ซัชรรถตื่นเป็มกลับบ้านไม่รู้รองเท้าหายไปไหน ตื่นเข้ามาพบรองเท้าวางอยู่หน้าบ้าน” สมาชิกแต่ละคนนั่งฟังไม่มีคำตอบว่ารองเท้าไปอยู่หน้าบ้านข้าพเจ้าได้อย่างไร พี่พยาบาลชื่อ แสนดี(นามสมมุติ) อุดรทนต์ไม่ไหวที่จะเก็บความลับไว้คนเดียว จึงเปิดเผยว่า “พี่เป็นคนเอารองเท้าเจ้าไปวางไว้เอง ไปตั้งแต่ตี ๕ กลัวเจ้าจะเจอว่าพี่เป็นคนเอาไป” พี่แสนดีเล่าต่อว่า เมื่อวานหลังจากประชุมก็สวมรองเท้ารัดส้นสีน้ำตาลกลับบ้าน คิดว่าเป็นรองเท้าของตัวเอง ต้นเหตุของสถานการณ์นี้ย้อนไปเมื่อปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้ากับพี่แสนดีได้ซื้อรองเท้ารัดส้นที่ลักษณะเหมือนกัน เบอร์เดียวกัน สีน้ำตาลคล้ายกันแต่สีอ่อนแก่ต่างกันนิดหน่อย และเราก็คุยกันหลายครั้งว่า รองเท้ารุ่นนี้ใส่ดีจัง ถ้าร้านนี้มาอีกจะซื้ออีกซักคู่. พี่แสนดีเล่าต่ออีกว่า เมื่อวานพี่แสนดีใส่รองเท้าคัชชูสีดำมาแต่ใส่รองเท้ารัดส้นสีน้ำตาลของข้าพเจ้ากลับบ้าน ข้าพเจ้าจึงเดินเท้าเปล่ากลับบ้าน และเหตุการณ์ลุกลามไปมากกว่านั้นเกือบถึงกับเกิดครอบครัวแตกแยก ...โปรดอ่านต่อไป

ย้อนเล่าเรื่องเมื่อวานหลังจากเลิกประชุมพี่แสนดีก็กลับบ้านเมื่อถึงบ้าน พี่แสนดีพบรองเท้าผู้หญิงรัดส้นสีน้ำตาลจอดวางอยู่ พี่แสนดีรู้สึกฉุนขึ้นมากทันทีว่า รองเท้าผู้หญิงทำไมมาวางอยู่ที่นี่ ในบ้านเรามีผู้หญิงคนเดียวไม่น่าจะมีรองเท้าผู้หญิงมาวางอยู่ตรงนี้นี่นา . ใจมันแว็บไปคิดว่าสามีต้องพาผู้หญิงเข้าบ้านแน่ๆ จึงเดินหน้าบึ้งเข้าไปกระซอกถามสามีว่า

พี่แสนดี : “เจ้าเอาแม่หญิงเข้าบ้านดิ”

สามีพี่แสนดีตะลึงอ้าปากค้างและถามว่า “แม่หญิงอยู่ใส เจ้าคือว่าเป็นบ้าละ”

พี่แสนดีก็พูดเสียงแข็งตอบไปว่า “นั่นเต๊ะ เกือบแม่หญิงวางอยู่หน้าบ้านนั่นนะ”

สามีพี่แสนดีตอบว่า “ใสๆ.. คือว่าจิ้งสั้นน้อบัดหนิ”

ทั้งคู่จึงเดินไปดูรองเท้าคู่นั้นพร้อมกัน

สามีพี่แสนดีบอกว่า : กะเกือบเจ้านั้นตัวสิเกือบแม่หญิงใส

พี่แสนดี : อ้าว ! เกือบช้อยติ .แล้วช้อยใสเกือบไผมาสั้นหนะ นี้ได้เกือบช้อยใสมาแมะ พูดพร้อมกับมองรองเท้าที่คล้ายกันทั้งสองคู่ “ตายละ ช้อยใสเกือบไอ้ D มา เห็นลาวถามหาเกือบๆ แต่ช้อยคิดว่าช้อยใสเกือบเจ้าของมากะเลยบ่เอ๊ะใจ”

เมื่อพี่แสนดีรู้ว่าสวมรองเท้าของข้าพเจ้ากลับบ้าน จึงวางแผนเอารองเท้ามาไว้หน้าบ้านของข้าพเจ้าตั้งแต่ตี๕ของวันรุ่งขึ้น เมื่อเหตุการณ์เปิดเผยออกมาข้าพเจ้าและสมาชิกกินข้าวเว็นนำกันก็ข้า

กลิ้งหัวเราะกันท้องคตท้องแข็ง.ข้าพเจ้าก็ถึงบ้างอ้อ..เลิกกังวลใจเสียที คิดว่าตัวเองเป็นโรคอัลไซเมอร์ เสียแล้ว.

๗. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น:

๗.๑. เชื่อมโยงสู่การทบทวนความเสี่ยงประเด็น look alike sound alike ชื่อพ้องมองคล้าย

๘. บทเรียนที่ได้รับ: การระบุดัว ให้ถูกต้องช่วยป้องกันปัญหาความผิดพลาดได้ โดยเฉพาะงานบริการในโรงพยาบาล การระบุดัวให้ถูกต้องมีความสำคัญมากเพราะ กิจกรรมการบริการ/หัตถการต่างๆที่ทำให้กับผู้รับบริการมีโอกาสพลาดได้เสมอ และบางกิจกรรมหากระบุดัวผิดพลาดอาจเกิดอันตรายถึงชีวิตได้

๙. การติดต่อกับทีมงาน : นางลำดวน รุโธสง โรงพยาบาล นาโพธิ์ ต.ศรีสว่าง อ.นาโพธิ์ จ.บุรีรัมย์